

[Niels Helveg Petersen]

udspil, dybtliggende ved, at det er problematisk at få de andre til at acceptere den danske tankegang, og det er jo netop, fordi den ikke er lige gyldig og det ikke er ligegyldigt, om de danske ønsker og krav imødekommes.

Sådan fremstillede fru Pia Kjærsgaard det, men hele den forhandlingssituation, som Danmark står i, er et stort dementi af fru Pia Kjærsgaards påstand.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Man kan da vælge mange indfaldsvinkler til denne debat, og hr. Niels Helveg Petersen har valgt sin, som jeg nu nok må sige har overrasket mig temmelig meget, fordi hr. Niels Helveg Petersen har gjort meget ud af at stå som fortalere i Folketinget for en ny forfatning og som den, der forsvarede grundloven og de moralske principper i det hele taget.

I samme forbindelse vil jeg godt sige til hr. Gade, at man da ikke, som partierne gør, kan tillade sig at prøve at finde ud af, hvad den danske befolkning har sagt nej til. Man kan da ikke tillade sig at sige, at det nok er det eller det, de har sagt nej til. Vælgerne sagde den 2. juni 1992 nej til unionstanken i Traktaten!

Det, der foregår, vil faktisk være en skandale ved enhver folkeafstemning i Danmark, nemlig at man prøver at finde ud af, hvilke af de dele vi har lagt ud til folkeafstemning, som vælgerne ville have, og hvilke de ikke ville have. Man gør præcis det, som mange partier sagde efter 2. juni at man i hvert fald ikke skulle gøre, nemlig begynde at botanisere; det var sådan et udmærket udtryk. Man begynder at pille ud og sige, at det er nok dét, som vælgerne har sagt nej til. Der var kun to rubrikker på stemmesedlen, en til at sætte kryds i, hvis man stemte ja til Traktaten, og en til at sætte kryds i, hvis man stemte nej, og flertallet stemte nej. Jeg synes altså godt, at man kunne holde sig lidt mere til det rent forfatningsmæssige og ikke provokere den danske befolkning groft ved at sige: »I stemte ikke, som vi politikere i Folketinget ønskede, så nu må I stemme om igen.«

Hvor mange gange har man tænkt sig der skal stemmes? Hvad med den franske befolkning, som også var delt nogenlunde lige over? Det blev et lille ja, hvor det i Danmark blev et lille nej, men skal de franske nejsigere da ikke

have gennemført nogle ting? Der var jo mange nejsigere i Frankrig, da Frankrig har en meget større befolkning end Danmark. Jeg synes, at det er så betænkeligt for det folkestyre, som politikerne så ofte taler om man skal forsvare. Man nedgør den danske befolkning ved allerede nu at sige, at den skal stemme om noget, som den faktisk har taget stilling til én gang.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg mener ikke, der kan rejses nogen tvivl om, at det såkaldte nationale kompromis fra SF's side er et lidt for tidligt januarudsalg af unionstanken.

Jeg ved godt, at SF og Fremskridtspartiet var rørende enige om, at det var unionstanken, det var galt med i Maastrichttraktaten, men SF har solgt ud af sine egne ideer ved at gå med til dette nationale kompromis, som SF i hvert fald ifølge avisreferaterne selv har været med til at lave. Der er ikke i det nationale kompromis rørt ved selve tanken bag Unionen, og det er derfor, at Fremskridtspartiet i den grad har været imod og har tigget og bedt om, at der kunne laves nogle fornuftige ændringer i det, så vi kunne have fået en ordentlig løsning og blive fri for disse ballader i folketingssalen.

Unionsborgerskabet er et pragtfuldt eksempel. Alle er enige om, at unionsborgerskabet springer direkte i øjnene, men hvordan løser det nationale kompromis det? Det siger, at det nok er selve ordet, vi ikke kan lide, men at vi godt vil være med til alt det, der står; det har Folketingets flertal i øvrigt også besluttet for lang tid siden. Men er der noget punkt i det nationale kompromis, hvoraf det fremgår, at det, der er farligt i unionsborgerskabet, er de muligheder, der ligger for at gå videre? Det har jeg ikke hørt om.

Det ville måske være på tide, at både Socialdemokratiet og SF kom med en ordentlig forklaring på, hvordan man vil forhindre, at f.eks. det spanske parlament og den spanske regering kommer igennem med deres grundlæggende ideer om, hvordan man skal bruge unionsborgerskabet. Det har vi ikke hørt en lyd om, heller ikke når vi har været ude og tale med de andre parlamentarikere.

(Kort bemærkning).